

Benny Golson i nye bearbejdelser

ANMELDELSE

Raschs Pakhus søndag den 24. marts: Bob Rockwell (tenorsaxofon), Jens Søndergaard (alt- og sopransaxofon), Thomas Bornø (klaver); Kristin Korb (kontrabas, vokal) og Dennis Drud (trommer).

Den spirende forårssol – nej nok mere de to saxofonister Jens Søndergaard og Bob Rockwell havde lokket mange fra huse med retning mod Raschs Pakhus. De gjorde de ret i, for de to blæsere markerede sig lige fra start stærkt i lange og melodiske, stærkt betonedede flader. De to piske-energi frem også hos deres medspillere.

Det gjaldt seriøst om at holde ørerne stive, så man kunne få de respektive skæve indfald, de rytmiske bear-

bejdelser og de overdådige toneudsmykninger med, ikke mindst i de skiftende soli, hvoraf indsatserne i for eksempel Five Spots after Dark og Blues March var gode prøver på det kunstneriske.

Forskellen i spillestil var til at få øre på: Bob Rockwell med den velkendte insisterende, men behagelige aggressivitet; Jens Søndergaard derimod rundere, dybere og lidt mere tankefuld i sine udtryk.

I baggrunden, men i en ikke uvæsentlig rolle, hørte man den norske bassist og vokalist, som også fra begyndelsen markerede sig med et særdeles aktivt og melodisk spil; faktisk er det længe siden, jeg har hørt et så deltagende element i en rytmegruppe. Det var de små nuancer hos hende, der skabte fortryllesen.

Dennis Drud var et lige så udfa-

rende element: stemningsskabende i sine hurtige rytmeskift, melodisk legende, idet han fangede den mindste nuance i det intense flow, ja forudså den og sendte den sikkert videre.

Mindst fremme i lydbilledet, men smukt og solidt spillende, var bormolmeren Thomas Bornø. Han viste ikke mindst i sit akkompagnement af vokalen i andet sæt og af Søndergaard i en fin ballade sin klasse.

Overordnet drejede koncerten sig om en række nyfortolkninger af den amerikanske saxofonist og komponist Benny Golsons værker. Det var ofte harmonisk og melodisk udtryksfuldt, hvad der kom fra scenen, rytmisk blev det dog til tider næsten for intenst, og ofte havde jeg vanskeligt ved at skelne mellem rytmemønstre; de blev sært identiske.